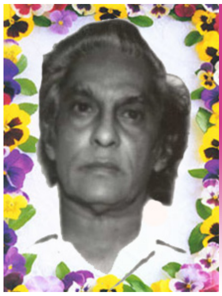

నెం 888...
డిటెక్టివ్ యుగంధర్ పరిశోధన
కొమ్మూరి సాంబశివరావు రచన

50 సంవత్సరాల క్రిందట వచ్చిన మొట్టమొదటి తెలుగు స్పై నవల

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

3

ఎవరో తలుపు తట్టారు.

యుగంధర్ చప్పున పెట్టె మూసేశాడు. రాజు వెళ్ళి తలుపు తీశాడు.

"మీకు ఉత్తరం వచ్చింది సార్!" అన్నాడు హోటలు కుర్రాడు ఒక కవరు అందిస్తూ.

రాజు ఆ కవరు తీసుకుని, మళ్ళీ తలుపు లోపల గడియ పెట్టి "మీకే సార్!" అన్నాడు యుగంధర్‌కి ఇస్తూ,

"చింపి చదువు" యుగంధర్ పరధ్యానంగా అన్నాడు.

రాజు కవరు చింపాడు. అందులోంచి ఒకే ఒక తెల్ల కాగితం బయటికి తీశాడు.

"మైడియర్ మిస్టర్ యుగంధర్!

మీ మీద మాకు చాలా గౌరవం. అందుకే ఈ హెచ్చరిక పంపుతున్నాము. మేము సామాన్యమైన దొంగలము కాము. మీలా మాకు మా దేశమంటే భక్తి. మాతృదేశం కోసం ఏమైనా చేస్తాము. అంతర్జాతీయ గూఢచారిత్వం సామాన్య అపరాధ పరిశోధన కాదు. అపరాధ పరిశోధనలో మీరు గొప్పవారు. కాని గూఢచారిత్వం చాలా ప్రమాదకరమైనది. తన పనిని నిర్వహించడానికి చెయ్యకూడని పని అంటూ ఉండదు గూఢచారికి, అందుకే హెచ్చరిస్తున్నాం.

దయచేసి తక్షణం మీరు ఈ పనిలోంచి విరమించుకుని, మద్రాసుకి వెళ్ళిపొండి. మీకే హాని జరగదు.

లేదా!

మీకు వచ్చిన పెట్టెలాంటి పెట్టెలో మిమ్మల్ని పెట్టి హోం మినిష్టర్‌కి పంపవలసి వస్తుంది.

భగవంతుడు మీకు వివేకం ప్రసాదించాలని ప్రార్థిస్తున్నాము."

రాజు ఉత్తరం చదివి, యుగంధర్ వైపు చూశాడు. రాజు పిరికివాడు కాడు కాని గది మధ్య ఉన్న ట్రంకు పెట్టె, పెట్టెలో శవం జ్ఞాపకం రాగానే అతని మొహంలో నెత్తురు చుక్కలేదు.

యుగంధర్ నవ్వాడు. "మనకు తెలియకుండానే మనం పురోగమిస్తున్నాం. మనం తెలుసుకున్న విషయాలలో ముఖ్యమైన విషయాలు ఏవో కొన్ని ఉన్నాయన్నమాట. లేకపోతే ప్రతి కక్షులు నన్ను బెదిరించడానికి ప్రయత్నించరు" అన్నాడు యుగంధర్.

యుగంధర్ ధైర్యంగా ఆత్మ విశ్వాసంతో మట్లాడేసరికి కొత్త ధైర్యం వచ్చింది. "మనం తెలుసుకున్న విషయాలలో ముఖ్యమైనదేదో గ్రహించగలిగితే ముందుకు సాగవచ్చు" అన్నాడు.

"ముందు ఈ పెట్టెలో ఉన్న అభాగ్యుడెవరో తెలుసుకుందాం" అని యుగంధర్ మళ్ళీ ట్రంకు పెట్టె తెరిచాడు. మొహం మీద ఉన్న తోలుసంచిని దాని మీద వ్రాసి ఉన్న నెం.888 ని చూస్తూ ఆలోచించసాగాడు.

"ఇంకెవరు? నెం. 888" అన్నాడు రాజు.

యుగంధర్ తల విదిలించాడు. "కాదు" అన్నాడు.

"తోలు సంచి ఉంది. దాని మీద నెంబరూ ఉంది" అన్నాడు రాజు.

"నెం.888 ని ప్రతి కక్షులు చంపి ఉండరు. చంపితే వారికే నష్టం. రాజూ! ప్రతి కక్షులు మనల్ని బెదిరిస్తూ ఉత్తరం రాసారంటే వాళ్ళ పని పూర్తికాలేదని మనం గ్రహించవచ్చు. వాళ్ళ చేతికి ఆ రహస్య పత్రాలు చిక్కివుంటే మనల్ని బెదిరించడంలో కాలం వృధాచేయరు. ఆ కాగితాలు పుచ్చుకుని వాళ్ళ స్వదేశానికి తుర్రుమని పారిపోతారు. వాళ్ళింకా ఇక్కడే ఉన్నారంటే వాళ్ళకు ఆ రహస్యపత్రాలు దొరకలేదన్నమాట. అవి ఎక్కడున్నదీ ఒక్క నెం.888కే తెలుసు. అతన్ని చంపితే ఆ కాగితాలు దొరికే అవకాశం పోతుంది. నెం.888 వాళ్ళ చేతుల్లో చిక్కివుంటే ఇప్పటికింకా సజీవంగానే ఉండివుంటాడు. లేదా అతను వాళ్ళకు కనిపించకుండా ఎక్కడో దాక్కుని ఉండాలి - ఆ దాక్కున్న చోటునుంచి బయటకి వచ్చి అధికారులకు తెలిపే అవకాశం అతనికి లేకపోవచ్చు" అన్నాడు యుగంధర్.

రాజు ఒక నిమిషం ఆలోచించి "ప్రతి కక్షులు ఒక వర్గం వారేనని ఎలా నిశ్చయించగలం? మనకు ఈ హెచ్చరిక పంపింది ఒక దేశం గూడచారులయి ఉండవచ్చు. నెం.888 ఇంకో దేశం గూఢచారులకు చిక్కివుండవచ్చు. వారు అతన్ని చంపి కాగితాలను తీసుకుని వాళ్ళదేశం వెళ్ళిపోయి ఉండవచ్చు" అన్నాడు.

యుగంధర్ నవ్వాడు. "మనకు వచ్చిన హెచ్చరికలో ట్రంకు పెట్టెను గురించి రాశారని మర్చిపోతున్నావు రాజూ! నువ్వు వెళ్ళి నలుగుర్ని పిలుచుకురా. ఒక టాక్సీ గుమ్మం దగ్గర ఆపమని చెప్పు" అన్నాడు యుగంధర్.

పదినిమిషాల తర్వాత యుగంధరూ, రాజూ టాక్సీలో పోలీసు కమీషనర్ ఆఫీసుకు బయలుదేరారు. కారు వెనక సీటు దగ్గర శవం ఉన్న ట్రంకు పెట్టెను పెట్టుకున్నారు. కమీషనర్ ఆఫీసుకు చేరుకోగానే ఆ పెట్టెను వసారాలో పెట్టించి, యుగంధర్ కమీషనర్ని కలుసుకున్నాడు.

"నేను ఒక ట్రంకు పెట్టె తెచ్చి వసారాలో పెట్టించాను. అందులో ఒక శవం ఉంది. పోస్టుమార్టం చేయించి చావుకు కారణం కనుక్కోండి. ఆ మనిషి ఎవరో కనుక్కోగలిగితే మరీ మంచిది. మిమ్మల్ని తర్వాత మళ్ళీ కలుసుకుంటాను" అని చెప్పి హడావిడిగా యుగంధర్ అక్కణ్ణించి బయలుదేరాడు.

టాక్సీ ఎక్కి కమలాదేవి హాస్టల్ ప్రాంతాలకు వెళ్ళి ఒక అర ఫర్లాంగు దూరంలో ఆపమని చెప్పాడు డ్రయివరుతో. కారు కదలగానే వెనక్కి ఆనుకుని కళ్ళుమూసుకున్నాడు.

"ఏమిటి సార్ ఆలోచిస్తున్నారు?" అడిగాడు రాజు.

"మనం ఇలా రహస్య పత్రాలకోసం అన్వేషణ ప్రారంభించాం అని ప్రతి కక్షులకు ఎలా తెలిసింది? బాహాటంగా మనం పరిశోధన చెయ్యలేదు. చాలా గోప్యంగా ఉంచాము. అయినా ఎలా తెలిసింది? ఏర్ పోర్ట్ బట్లర్ని, టెలిఫోను ఆపరేటర్ని మాత్రమే నెం.888 గురించి మనం అడిగాం" అన్నాడు యుగంధర్.

"అవును, ఆ మాటకొస్తే ఏర్‌పోర్ట్ మేనేజర్‌ని కూడా అనుమానించాలి. ఎవరు పర ప్రభుత్వం డబ్బు తింటూ గూఢచారులుగా పనిచేస్తున్నారో ఊహించడం కష్టం" అన్నాడు రాజు.

"అవును. మనం ప్రశ్నించిన వారిలో ఎవరో విదేశగూఢచారులున్నారు. వాళ్ళెవరో తెలుసుకుంటే వారి ద్వారా కొంత ఆచూకీ తియ్యవచ్చు" అని టాక్సీ ఆపమని చెప్పి, యుగంధర్ దగ్గిర వున్న టెలిఫోను బూత్‌లోకి వెళ్ళి అయిదు నిమషాలలో తిరిగివచ్చాడు.

కమలాదేవి ఉమెన్స్ హాస్టల్‌కి అరఫర్లాంగు దూరంలో టాక్సీ ఆగింది. అదేనండి హాస్టల్" అని చెప్పాడు డ్రయివర్, టాక్సీకి డబ్బిచ్చి యుగంధరూ, రాజూ హాస్టల్ వైపు నడిచారు. హాస్టల్ గేటులోకి వెళ్ళబోతుండగా "సార్!" అని వెనకనుంచి పిలుపు వినపడింది.

యుగంధరూ, రాజూ ఒకేసారి వెనక్కి తిరిగిచూశారు.

రిబ్బన్లు, గుండీలూ; జేబు రుమాళ్ళూ అమ్ముతున్న ఒక మనిషి వాళ్ళ దగ్గిరకు వచ్చాడు.

"సార్! మంచి రోల్డుగోల్డ్ గుండీలు సార్! చాలా చవుక" అన్నాడు.

రాజు విసుగ్గా అతన్ని చూసి "గుండీలు వద్దు. ఏమీవద్దు" అని వెనక్కి తిరిగాడు.

యుగంధర్ ఆ మనిషిని చూశాడు. వెండి ఫ్రేము కళ్ళదాలు, మాసిన గెడ్డం, తురక టోపీచూసి చిరునవ్వుతో "ఈ ప్రాంతంలోనే ఉండు. తిరిగి వచ్చేటప్పుడు గుండీలు కొంటాను" అన్నాడు ముందుకి సాగిపోతూ.

"మనకు గుండీలెందుకు సార్!" అడిగాడు రాజు.

యుగంధర్ జవాబు చెప్పకుండా నవ్వాడు.

యుగంధరూ, రాజూ హాస్టలులోకి వెళ్ళి "లత ఉందా?!" అని అడిగారు హాల్లో కనిపించిన అమ్మాయిని చూసి.

ఆ అమ్మాయి ఆ ఇద్దర్నీ ఎగాదిగా చూసి చరచరా లోపలకు వెళ్ళింది. అయిదునిమిషాలలో ఇంకో అమ్మాయి వచ్చింది. యుగంధర్ మళ్ళా "లత ఉందా?"అని అడిగాడు. ఈ అమ్మాయీ జవాబేమీ చెప్పకుండా లోపలకు పరిగెత్తింది.

మొదట లోపలకు వెళ్ళిన అమ్మాయి కాసేపటికి తిరిగివచ్చిది. "మేట్రన్ వస్తున్నారు. కూర్చోండి" అంది.

"మేట్రన్ కాదు కావలసింది. ఈ హాస్టల్లో లతానే ఆమె ఉంది. ఆమె కావాలి" అన్నాడు యుగంధర్ చిరాకుగా.

ఆ అమ్మాయి జవాబు చెప్పకముందే నలభై యేళ్ళ ఆమె చరచరా హాల్లోకి వచ్చింది. వచ్చీ రావడంతోనే యుగంధర్ వైపు తిరిగి "ఎవరు మీరు?" అని అడిగింది. ఆమె ఠీవి, గాంభీర్యమూ చూసి ఆమె మేట్రన్ అయి ఉండాలని యుగంధర్ అనుకున్నాడు.

"లతనే ఆమె ఈ హాస్టల్లో ఉన్నదా?" అడిగాడు.

మేట్రన్ మొహం చిట్లించి, "మీ పేరేమిటి? ఆమెతో మీకేం పని?" అని అడిగింది.

"నా పేరు శర్మ" అన్నాడు యుగంధర్.

"లతతో మీకేం పని?"

"చాలా అంతరంగికమైన విషయం మాట్లాడాలి."

"సూచనగా చెప్పండి."

"చెప్పలేను."

"అయితేకాసేపు కూర్చోండి" అని కుర్చీ చూపించి మేట్రన్ లోపలకు వెళ్ళింది. అయిదునిముషాలు గడిచాయి. యుగంధర్ చాలా కోపంగా లేచి నిలుచున్నాడు.

"ఈ మేట్రన్ ప్రవర్తన, ఈ హాస్టల్లో మనుష్యుల ప్రవర్తన చాలా విచిత్రంగా ఉందే!" అంటుండగా బయట బూట్సుల చప్పుడయింది. అటు చూశాడు. యూనిఫారంలో ఉన్న ఒక పోలీసు సబ్ ఇన్స్‌పెక్టర్ సార్జెంట్‌ని వెంటపెట్టుకుని హాల్లోకి వస్తున్నాడు. సరిగా అదే సమయానికి మేట్రన్ హాల్లోకి వచ్చింది.

యుగంధర్ ఆమెవైపు తిరిగి "మమ్మల్ని కూర్చోమని చెప్పి -" అంటుండగా ఆమె అతని మాటలకు అడ్డం వచ్చి "దయచేసి ఆ పోలీసు ఉద్యోగితో మాట్లాడండి" అని, సబ్ ఇన్స్‌పెక్టర్ వైపు తిరిగి "వీరే నేను చెప్పిన మనుష్యులు" అన్నది. సబ్ ఇన్స్‌పెక్టర్ యుగంధర్ దగ్గరకు వచ్చాడు. "మీరెవరు?" అడిగాడు.

"నా పేరుశర్మ" అని చెప్పాడు యుగంధర్.

"మీకు లతతో ఏం పని?" అడిగాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"మీ కెందుకు చెప్పాలి?" ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు యుగంధర్

ఇన్స్పెక్టర్ యుగంధర్ని ఎగాదిగా చూశాడు. "చెప్పవలసిన అవసరం ఉంది కనకే అడిగాను" అన్నాడు.

"చెప్పను" అన్నాడు యుగంధర్.

"అయితే నాతో పోలీసు స్టేషన్కి రావలసి వస్తుంది" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్. యుగంధర్ తలవూపాడు.

"పదండి!" అని కాస్త గట్టిగా అని సార్జంటు వైపు చూసి తల తిప్పి బయటికి దారితీశాడు ఇన్స్పెక్టర్. గేటు దాటగానే యుగంధర్ ఇన్స్పెక్టర్ వైపు తిరిగి "ఇన్స్పెక్టర్! హాస్టల్లో అందరిముందూ నేనెవర్నో చెప్పడం ఇష్టంలేక అబద్ధమాడాను" అంటూ తన జేబులోంచి హోం మినిష్టరు ఇచ్చిన అధికార పత్రాన్ని చూపించాడు. దాన్ని చూడగానే ఇన్స్పెక్టర్ మొహం చిన్నబోయింది. తడబడుతూ "క్షమించండి. మిమ్మల్ని పూర్వం నేను ఎప్పుడూ చూడలేదు" అని యుగంధర్ చెయ్యిపట్టుకున్నాడు.

"దానికేం తప్పుమీది కాదు" అని సర్ది, యుగంధర్ ఇన్స్పెక్టర్ను లతను గురించి అడిగాడు.

"ఇవాళ పొద్దున్నే లత అనే అమ్మాయి కనబడడం లేదని మాకు కంప్లయింటు ఇచ్చింది మేట్రన్" అని చెప్పాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"దయచేసి వివరంగా చెప్పండి" యుగంధర్ అడిగాడు.

"వివరాలు అట్టేలేవు. లత అనే అమ్మాయి ఆ హాస్టల్లో రెండేళ్ళనుంచీ ఉంటున్నది. ఆ అమ్మాయి ఊరు రేవా. ఏ.జి. ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నది. నిన్న మధ్యాహ్నం ఆఫీసుకు శెలవు పెట్టిందిట. ముగ్గురు స్నేహితురాళ్ళతో మెట్రో థియేటరుకు మధ్యాహ్నం ఆటకు వెళ్ళిందిట. సినిమా అయిన తర్వాత ఆ నలుగురూ దగ్గర ఉన్న ఇరానీ హోటలుకి వెళ్ళారు. హోటల్లో ఫలహారాలు తింటూ ఉండగా ఎవరో ఒకామె వారి బల్ల దగ్గరికి వెళ్ళి లతను తనతో రమ్మనీ, మాట్లాడాలనీ చెప్పిందిట. లత వెంటనే లేచి ఆమెతో బయటకు వెళ్ళిందట. ఆ ముగ్గురు స్నేహితురాళ్ళు ఒక గంటసేపు ఆ హోటల్లోనే కాచుకున్నారట లత కోసం, ఎంతసేపటికీ రాకపోయేసరికి ముగ్గురూ హాస్టల్కి వెళ్ళారు. లత అక్కడ లేదు. హాస్టల్కి రావలసిన టయం దాటిపోయింది. ఆ ముగ్గురూ జరిగిన సంగతి మేట్రన్కి చెప్పారు. మేట్రన్ పొద్దున్న పదిగంటలవరకూ లత తిరిగివస్తుందేమోనని చూసింది. రాకపోయేసరికి ఆమె మాకు కంప్లయింటు ఇచ్చింది" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"మీరు దర్యాప్తు చేశారా?" అడిగాడు యుగంధర్.

ఇన్స్పెక్టర్ మొహం వంచుకున్నాడు. "ఇంకా దర్యాప్తు ప్రారంభించలేదు. ఆ హోటలు ప్రాంతాల్లో వాకబు చేయమని ఒక కాన్స్టేబుల్ని పంపాను. అంతే! ఇవాళంతా చాలా బిజీగా ఉండిపోయాను" అన్నాడు.

యుగంధర్ నవ్వి "బహుశా ఏ స్నేహితురాలి ఇంటికో వెళ్ళివుంటుందని అనుకున్నారు. అంతేనా! ఫర్వాలేదులెండి. నేను దర్యాప్తు చేస్తాను. ఆమె ఆచూకీ తెలిస్తే మీకు తెలియజేస్తాను. మీరు ఈ కేసులో జోక్యం కల్పించుకోకండి" అన్నాడు. ఇన్స్పెక్టర్ కాస్త సందేహంతో చూశాడు.

"నేను చెప్పానని కమీషనర్కు టెలిఫోను చేయండి. మీకేమీ చిక్కు కలగదు" అన్నాడు యుగంధర్.

ఇన్స్పెక్టర్ తలవూపి "మీతో పాటు నన్నూ దర్యాప్తు చెయ్యనిస్తే -?" అంటూన్నాడు.

"గుడ్! తప్పకుండా. అయితే ఈ విషయాలు తెలుసుకోండి. లత ఊరేది, తల్లితండ్రులెవరు, బొంబాయిలో బంధువులెవరైనా ఉన్నారా కనుక్కోండి" అని రాజుని చూసి సంజ్ఞ చేసి "ఇన్స్పెక్టర్! లతను పిలుచుకు వెళ్ళిన స్త్రీ ఆనవాలు చెప్పగలరా?" అడిగాడు.

"లత స్నేహితురాళ్ళు చెప్పారు. వయస్సు పాతికేళ్ళు. లేత గులాబీ రంగు చీర కట్టుకున్నది. కత్తిరిపు జుట్టు హైహీల్స్ షూస్, తెల్లని ఒళ్ళు, బొట్టులేదు. చేతులకు గాజులు లేవు. రిస్టువాచీ ఉంది. ఒక వేలికి ఖరీదైన ఉంగరం. తీర్చిదిద్దిన ముఖరేఖలు, సన్నని పల్చని పొడుగాటి ముక్కు, చిన్న నోరు, రంగు వేసుకున్న ఎర్రని పెదిమలు, నీలమూ, నలుపూ కాని కనుగుడ్లు" అని డైరీలో చూసి చెప్పాడు.

ఈ వర్ణన రాజు పుస్తకంలో వ్రాసుకున్నాడు.

"వెరీ గుడ్!" అన్నాడు యుగంధర్ ఇన్స్పెక్టర్ని వీపు మీద చరిచి. ఇన్స్పెక్టర్ సెలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు. రాజు టాక్సీకోసం వచ్చేపోయే కార్లను చూస్తున్నాడు.

"గుండీలు సార్!" అంటూ యుగంధర్ కి ఎదురుగా వచ్చినిలుచున్నాడు వాళ్ళు లోపలకు వెళుతున్నప్పుడు ఎదురయిన మనిషి. యుగంధర్ జేబులోంచి చిల్లరతీసి గుండీలు కొన్నాడు. కొంటూ అతనికేదో రహస్యంగా చెప్పాడు. ఇంతలో రాజు ఒక టాక్సీని ఆపాడు. యుగంధరూ, రాజూ టాక్సీ ఎక్కారు.

✡ ✡ ✡

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగం ఇంకా చదవలేదా..? లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా? వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..

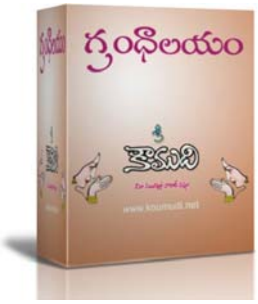

Click here to go to KOUMUDI Library